HORROR

Bentley
LITTLE

ORCHOD

VŠECHNO, ČEHO SE BOJÍŠ, NAJDEŠ ZDE...

OBCHOD

The Store
Copyright © 1998 by Bentley Little
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Mirka Polová, 2025
Cover © Zhivko P. Petrov, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5725-1 (pdf)

BENTLEY LITTLE

OBCHOD

přeložila Mirka Polová

FOBOS

Mé ženě Wai Sau

PROLOG

Chrysler DeSoto drkotal v oblacích prachu po hrbolaté cestě mezi nízkými pouštními kopci signalizujícími konec texaských plání. Za ním se táhla prašná mračna, halila i celé auto, ale okénka si stejně nechali otevřená. Raději prach než vedro.

Byl to třetí den jejich líbánek, a i když si to Nancy nechtěla přiznat, vypadalo to, že už si s Paulem nemají co říct. Vyjma občasných Paulových žádostí, aby mu podala mapu, spolu už od Houstonu nepromluvili, a když se snažila přijít s něčím, o čem by se dalo mluvit, nedařilo se jí najít žádná témata, která by jim vydržela déle než několik minut. Nakonec dospěla k závěru, že bude lepší šetřit si je do El Pasa na večeři.

Ovívala se mapou. To nesnesitelné vedro taky nepomáhalo. V takovém parnu jí to nemyslelo. Takhle horko a protivně jí v životě nebylo. Nejraději by si sundala halenku i podprsenku. Kdysi by se to Paulovi líbilo. To by byl přesně ten typ nevázanosti a spontánnosti, která se od novomanželů čeká, potrhlé dovádění, jež dělá z líbánek památnou událost, na kterou budou moci o léta později vzpomínat a smát se. Nikdo jiný by ji neviděl, poslední dvě hodiny nepotkali jediné auto, ale ani se nemusela ptát, předem věděla, že by s tím Paul nesouhlasil.

Měli se brát před třemi lety, jenže musel narukovat a poslali ho do Koreje. Ona se sice chtěla provdat ještě předtím, než ho nalodili, jenže on chtěl počkat. Co kdyby… Vždycky, když se o mu tom zmínila, připomněl jí prvního manžela Scarlett O'Harové z knihy *Jih proti Severu*, chlapa, kterého si Scarlett vzala těsně předtím, než odešel do občanské války na smrt,

a i když Nancy věděla, že navenek žertuje, pod povrchem byl vážný a ji děsila představa, že by se nemusel vrátit.

Nicméně se vrátil. Živý a zdravý. Jenom se změnil. Jako by ho válka nějak poznamenala. I když to nebylo nic hmatatelného, všimla si toho hned v prvním okamžiku a uvažovala, jestli by se ho na to neměla zeptat, ale nakonec usoudila, že kdyby o tom chtěl mluvit, začal by o tom sám, a tak to nechala být. Byla prostě šťastná, že jsou zase spolu. Muž a žena. A jestli ty zamlklé chvíle trvaly moc dlouho, bylo to mlčení příjemné a Nancy věděla, že jakmile v Kalifornii začnou nový život, najdou si kamarády, pořídí si děti a manželství najede na rutinu, tak mlčení skončí.

Kousek vepředu, na úpatí pískovcového srázu napravo u cesty, stálo malé cihlové stavení, které tady, uprostřed ničeho, vypadalo nepatřičně. Vévodil mu pás zelené trávy uprostřed protnuté krátkým bílým chodníčkem. Stavení nemělo žádná okna, jen dveře a napravo od nich se skvěl velký černobílý nápis.

„To je divné," řekl Paul a zpomalil.

Nancy přikývla.

Takhle zblízka už si mohli přečíst, co na nápise stojí:

OBCHOD
POTRAVINY – LÉKY – SMÍŠENÉ ZBOŽÍ

Paul se dal do smíchu. „Obchod? Co je to za název?"

„Je to jasné a na nic si to nehraje," namítla.

„To jo. Jasné to je. Ale ve městě by člověk s názvem Obchod neprorazil. Ve městě by potřeboval něco chytlavějšího, šmrncovnějšího." Znovu se zasmál a potřásl hlavou. „Obchod."

„Co kdybychom si tam zaskočili?" navrhla Nancy. „Třeba mají studenou limonádu. Taková hezky vychlazená limonáda v tomhle vedru… To zní dobře, ne?"

„To jo.“ Parkoviště tam nebylo, a tak Paul sjel z cesty a zastavil před stavením. Obrátil se k Nancy. „Co ti mám přinést?“

„Půjdu dovnitř s tebou,“ odpověděla.

Položil jí ruku na loket. „Ne. Zůstaň tady v autě. Vezmu nám limonádu. Jakou chceš?“

„Johó,“ odpověděla.

„Johó je ta pravá.“ Otevřel dveře a vystoupil. „Hned jsem zpátky.“

Usmál se na ni a vzápětí už klusal po krátkém chodníčku do obchodu. Nancy mu úsměv oplatila, ale když otevřel prosklené dveře, vstoupil dovnitř a zmizel v kalném příšeří, úsměv ji přešel. Najednou si uvědomila, jak moc je to tady divné. Nacházejí se padesát, možná sto mil od nejbližšího městečka. Nikde žádné telefonní ani elektrické dráty. Ani vodu tady nemají a zcela jistě tu není žádný provoz. A přesto je ten krámek otevřený a funkční, jako by se nacházel v centru Pittsburghu, a ne uprostřed texaské pouště.

Něco ji na tom zneklidňovalo.

Pátravě hleděla na prosklené dveře, jestli uvnitř něco nezahlédne, ale nic tam nerozeznávala. Žádné obrysy. Žádný pohyb. To bude tím sklem, ujišťovala se v duchu, a tím sluncem. To je celé. Kromě toho, kdyby byla uvnitř taková tma, jak to vypadalo odtud, tak by Paul dovnitř nešel.

Snažila se tomu věřit.

O několik minut později se Paul vynořil. Vypadal vyjeveně a nesl si velký papírový pytel. Otevřel si dveře u řidiče, nasedl a pytel postavil mezi ně.

„Šel jsi tam jen pro limonádu,“ poznamenala.

Nastartoval.

„Paule?“

Neodpovídal a Nancy se začala přehrabovat v pytli. „Žárovky? K čemu potřebujeme žárovky? Vždyť jsme na dovolené. Hedvábný papír? Metlička? Maskovací páska? Co to má být?“

Kradmo se ohlédl na obchod a zařadil rychlost. „Padáme odtud."

Nancy zamrazilo. „Ale já to nechápu. Proč jsi to všechno kupoval? A kde máme limonády? Limonády jsi nám nekoupil?"

Zběžně ji přelétl pohledem. Ve tváři se mu zračil strach, strach a vztek. Poprvé od chvíle, kdy se vzali, poprvé za celou dobu, co ho znala, se ho bála. „Sklapni, Nancy. Prostě drž hubu, sakra."

Nic neřekla, ale jak se řítili pryč, ještě se ohlédla. Než auto zahnulo kolem kopce a než krajinu vzadu totálně zastřel prach, uviděla, že se dveře krámku otevřely.

A na kratičký okamžik, na který do smrti nezapomene, se jí zazdálo, že vidí majitele Obchodu.

KAPITOLA PRVNÍ

1

Bill Davis vyšel z domu, potichu za sebou zavřel dveře, sešel z verandy a na chvíli se zastavil na začátku příjezdovky, jen na pár dřepů a hlubokých nádechů-výdechů. Od úst se mu zvedala oblaka páry. Když dopočítal do padesáti, přestal, narovnal se, provedl úklon vlevo, úklon vpravo a pak vyšel po příjezdovce na cestu, dal si poslední hluboký nádech-výdech a zahájil svůj ranní běh.

Pod kopcem vystřídala hliněnou cestu asfaltka, po které proběhl kolem Godwinovy louky a zahnul na Hlavní.

Běhání takhle po ránu miloval. Ne kvůli běhání samotnému, to bylo jen nutné zlo, ale těšilo ho být v tuto hodinu venku. Na ulici téměř nebylo živáčka. Jen Len Madson v koblihárně právě končil s ranním smažením, dovnitř už se mu trousili první zákazníci, Chris Schneider plnil stojany na noviny a tu a tam odjížděl na stavbu nějaký nákladák, ale jinak ve městečku panovalo ticho a klid, ulice byly prázdné a tak to měl Bill rád.

Proběhl centrem Juniperu a pokračoval dál k obchvatu. Bylo chladno, ale vzduch bohatě obtěžkaly vůně vlhké vegetace a čerstvě posečené trávy. Za běhu zhluboka dýchal. Viděl své výdechy, řízný vzduch ho vzpružoval a dával mu pocit štěstí, že žije.

Aleje lemující silničky na obchvatu končily a Billovi se otevřel výhled na svažitou krajinu. Vepředu vycházelo zpoza potrhaných, nehybných mraků vznášejících se nad horami

slunce a dělalo z nich pouhé siluety na bledé obloze, uprostřed černé, na okrajích růžově oranžové. Na pozadí nádherné scenérie letělo na jih proměnlivé véčko hus – jak se velení ujímali různí členové hejna a ostatní se řadili za něj, letový útvar se co pár vteřin měnil. Skrz mraky prorážely žluté sluneční paprsky, pronikaly i mezi větvemi borovic a osvětlovaly objekty a místa, které obvykle unikaly pozornosti: tu balvan, tam rokli, onde zřícenou stodolu.

Tuhle část ranního běhu měl nejraději – ve volné krajině mezi městskou zástavbou a Poříčím, malou oblastí parcel, kde se teprve stavět bude. Za Poříčím se stáčela zpátky k němu domů prašná cesta, míli dlouhá, širší a zalesněnější, kterou měl moc rád. Vedla kolem bujné louky na stráni nízkého kopce, obkroužené vysokými stromy. Na jižní straně louky čněl jako primitivní modla skalní výběžek, jemuž erozí vyhlodané čelo dávalo vzhled něčeho cíleně vysochaného.

Maličko zpomalil, ne protože by byl unavený, ale protože si chtěl tu chvíli vychutnat. Nalevo už se jasnilo a zářivě žluté osiky rostoucí mezi borovicemi šťastně kořistily sluneční světlo a ještě ho umocňovaly. Přeskočil pohledem napravo přes obchvat směrem k louce. Ale tam bylo něco jinak. Něco tam nebylo, jak by mělo být. Přísahat by na to nemohl, ale okamžitě si všiml, že na louce je něco, co tam nepatří a co se tam nehodí.

Ten nápis se změnil.

No ano. To je ono. Zastavil se a ztěžka oddechoval. Omšelá cedule hlásající „BAYLESS! OTEVÍRÁME ZA ŠEST MĚSÍCŮ!“, která stála na louce celou dekádu, byla pryč a místo ní tam stála nová: ostře bílý obdélník s černým nápisem, pevně usazený na dvou podpěrách zaražených do země.

OBCHOD PŘICHÁZÍ
V ÚNORU

Chvíli na ten nápis zíral. Včera tu ještě nebyl a něco na chladné preciznosti písma a jasné kategoričnosti prohlášení ho maličko zneklidňovalo, i když vlastně nechápal proč. Věděl, že je to hloupost, a nepatřil k těm, kteří by se řídili předtuchami nebo intuicí nebo čímkoli podobně nekonkrétním, ale ten nápis ho prostě štval. Nejspíš je to však jen jeho reakce na nápad, že zrovna na této louce, kterou považoval za *svůj* rajón, se má něco postavit. Jistěže se počítalo s tím, že Bayless vybuduje v této lokalitě prodejnu potravin, ale o pozemku se ještě nerozhodlo a cedule od Baylessu tam byla už tak dlouho, že se příslib vyprázdnil a slova ztratila na významu. Nápis se stal součástí krajiny jako další z řady pitoreskních reliktů u cesty, stejně jako zřícená stodola o kus dál nebo stará, zkrachovalá benzínka na obchvatu západně od městečka.

Rozhlížel se kolem a v duchu si představoval, že uprostřed louky stojí obrovská novostavba obehnaná betonovým parkovištěm. Namalovat si v duchu takový obrázek bylo depresivně snadné. Místo jiskřivých kapek rosy na trávě uvidí při ranním běhání pod nohama černý asfalt a bílé čáry. Výhled na kopec a skály mu pravděpodobně zacloní hranatá betonová stavba. Vrcholky hor v dáli se nezmění, ale to je jen malá část celkové nádhery tohoto místa. Vždyť tento kus krajiny byl pro něj tak zvláštním místem právě díky souladu celé scenérie, díky dokonalé souhře všech částí.

Znovu se podíval na černobílý nápis. Mezi kůly uviděl za cedulí mrtvého jelena. Předtím si ho nevšiml, ale plující mraky a vycházející slunce se mezitím posunuly, světlo dopadalo jinam a nyní byla hnědá mrtvola jasně vidět, z luční trávy trčelo nadmuté břicho a nehybná hlava. Ten jelen očividně zemřel nedávno. Pravděpodobně během noci. Nikde žádné mouchy, žádné známky rozkladu, žádná zranění. Byla to čistá smrt a jemu to připadalo zlověstnější, než kdyby ho někdo zastřelil nebo ho srazilo auto nebo ho napadli vlci.

Jak často zvíře zemře přirozenou smrtí vedle nápisu oznamujícího stavbu?

Kdyby věřil na zlá znamení, nazval by to zlým znamením, ale on na ně nevěřil. Dokonce se cítil hloupě, že ho něco takového vůbec napadlo. Jak si může namlouvat, že mezi těmito dvěma věcmi existuje příčinná souvislost? Zhluboka nabral dech a dal se zase do běhu po svažitém obchvatu s výhledem na hory dolů směrem k Poříčí.

Ale trápilo ho to dál.

2

Než se vrátil, Ginny už byla vzhůru a dělala jim snídani. Samantha si poklidně baštila u televize svoji dávku krupicové kaše, ale Ginny a Shannon se v kuchyni hádaly. Shannon trvala na tom, že když se jí nechce, tak snídat nemusí, protože už je dost stará na to, aby si sama rozhodovala o tom, jestli má nebo nemá hlad, a Ginny jí dělala kázání o bulimii a anorexii.

Jakmile vstoupil do domu, vrhly se na něj.

„Tati!“ ječela Shannon. „Řekni mámě, že do sebe nemusím každý den cpát velkou snídani. Včera večer jsme měli obrovskou večeři a já ještě nemám hlad.“

„A Shannon řekni,“ ozvala se Ginny, „že jestli nepřestane blbnout s tou svou váhou, tak to skončí poruchami příjmu potravy.“

Zvedl ruce. „Do toho já se nepletu. Tohle je mezi vámi dvěma. Já si jdu dát sprchu.“

„Tati!“

„Vždycky zbaběle utečeš,“ rýpla si do něj Ginny.

„Tak mě do toho netahejte!“ Vzal si ze skříně na chodbě ručník, prchl do koupelny, zamknul se, pustil si vodu, aby přehlušil hádku v kuchyni, rychle ze sebe strhal běžecké oblečení a vlezl si pod sprchu.

Horká voda mu dělala dobře. Zavřel oči a nastavil jí tvář. Drobounké proudy mu dopadaly na čelo, víčka, nos, tváře, rty, bradu, voda stékala po těle a kolem nohou se sbírala do kaluže. Slabé deště v jarních a letních měsících a málo sněhu loni v zimě vedly k poklesu vodní hladiny a omezení dodávek vody pro domy ve městě, ale oni měli vlastní studnu a Bill ze sprchy nijak nespěchal, naopak, užíval si ji a spokojeně si nechával horkou tekutinou laskat znavené svaly.

Než vylezl, odešly holky do školy. Šel si do kuchyně pro hrnek kafe. Ginny zrovna skládala do myčky špinavé nádobí od snídaně.

„Uvítala bych trochu podpory," poznamenala.

„Proboha, vždyť to není žádná anorektička."

„Ale mohla by být!"

„Přeháníš."

„Já? Už teď vynechává obědy. Skoro denně. A to ještě chce vynechávat snídaně. Ona už snad jenom večeří!"

„Já tě teda nechci dráždit, Gin, ale mně připadá docela boubelatá."

Ginny se rychle rozhlédla, jestli se Shannon čirou náhodou nevrátila a potají je neposlouchá. „Hlavně ať od tebe nic takového neslyší."

„Neboj. Ale je to pravda. Očividně si dává něco víc než jen večeře."

„Mně se prostě nelíbí, jak se pořád stará o to, kolik toho snědla, jak velké porce, kolik váží a jak vypadá."

„Tak s tou obehranou písničkou přestaň. Ty jsi ta, kdo s tím pořád začíná. Pravděpodobně by si to ani neuvědomovala, kdybys jí to pořád nepřipomínala."

„Kecy. Kdybych to nechala na ní, jedla by jednou týdně."

Bill pokrčil rameny. „Jak myslíš." Nahlédl do hrnce na sporáku. Na stěnách ulpěly hrudky ztuhlé krupicové kaše. Znechuceně se zašklebil.

„Není to tak zlé, jak to vypadá," řekla Ginny omluvně. „Stačí si do toho nalít trochu mlíka a přihřát si to."

Zavrtěl hlavou. „Dám si toust." Pytlík s chlebem ještě ležel na pultě. Vzal si dva krajíce a strčil je do toustovače. „Když jsem si byl zaběhat, viděl jsem nový nápis. Stálo tam: Obchod přichází…"

„Pravda! Zapomněla jsem ti to říct. V pátek se mi o tom zmínila Charlinda. Tedova firma se zapojila do soutěže o střechu a Charlinda říkala, že Ted by mohl z téhle jediné zakázky vytřískat víc než za celý poslední rok dohromady. Pokud ji dostane."

„Vsadím se, že by to spoustu místních stavebních dělníků potěšilo."

„Myslela jsem si, že tebe taky. Pořád si stěžuješ, jak je tady draho, a nadáváš, že musíme kvůli kdečemu jezdit až do Phoenixu, kde mají aspoň trochu slušný výběr."

„Mě to taky těší," řekl jí.

Ale netěšilo. Rozum mu říkal, že by měl příchod Obchodu ocenit. Že to bude velká vzpruha pro místní ekonomiku. Nejen dočasná díky zakázkám na stavební práce, ale i trvalá, protože nová prodejna výrazně rozšíří nabídku pracovních míst, zejména pro teenagery. A pro zákazníky to bude taky dobré, protože Obchod přinese do jejich maloměsta velkoměstské slevy a velkoměstský výběr.

Ale útroby mu říkaly, že na příchodu Obchodu nic hezkého není, a to nejen kvůli tomu, že budou stavět prodejnu na jeho milované vyhlídce. I když k tomu neměl žádný racionální důvod, v Juniperu tento řetězec prostě nechtěl.

Myslel na nápis na louce.

Na mrtvého jelena.

„No jo, místní obchodníci z toho určitě moc nadšení nejsou," mudrovala Ginny. „Jakmile tu budeme mít ten Obchod, řada z nich asi zkrachuje."

„To je pravda."

„Na druhou stranu je to přesně to, co ve městě potřebujeme. Alespoň tu přibude volných domů."

Toasty vyskočily. Bill si vzal ze šuplíku s příbory nůž na máslo a z ledničky sklenici marmelády.

„Jdu se oblíct," řekla Ginny a prošla kolem něj do koupelny. Než si namazal toast, stihla si vyčistit zuby a o pár minut později byla zpátky, nalíčená a s kabelkou. „Hej hou, hej hou. Do práce a s náladou."

„Taky jdu na to." Přešel k ní a dal jí pusu.

„Budeš obědvat doma?"

Usmál se. „Velmi pravděpodobně ano."

„Fajn. Tak to bys mohl domýt to nádobí."

„Ach, to jsou ty krásy práce z domova." Doprovodil ji ke dveřím, znovu ji políbil a skrz síť se díval, jak schází z verandy a jde přes příjezdovku k autu. Když se rozjela, zamával jí, zavřel dveře, dojedl toast, v kuchyni si umyl ruce a prošel přes obývák a chodbu do své pracovny.

Posadil se ke stolu a zapnul si počítač. Zatímco počítač nabíhal, ucítil jako vždycky záchvěv maličko provinilého potěšení, jako by mu procházelo něco, co by mu projít nemělo. Zhoupl se na židli a podíval se z okna. Tohle možná není *přesně* ten život, jaký si představoval, ale má k němu zatraceně blízko. Jeho snem byl velký dům s prosklenými stěnami ve stylu proslulého architekta Franka Lloyda Wrighta, kde sedává u velkého dubového stolu, z obrovského okna má výhled do lesa a místností se line klasická hudba z nejmodernějšího sterea. Ve skutečnosti si udělal pracovnu z mrňavé zadní místnosti, kde se mu na stěny vešlo jen pár větších nástěnek, takže měl články z časopisů a poznámky připíchnuté na každém myslitelném místečku. A to ještě nebyl v reálu ani zdaleka tak kultivovaný jako ve své fantazii a místo klasické hudby obvykle poslouchal klasický rock, a to nikoli na stereu, ale na přenosném rádiu, které jeho dcery už vyhodily.

Ale jinak to nemělo chybu. V pracovně opravdu měl velké okno a z něj výhled do lesa. A co bylo nejdůležitější, opravdu si dělal, co chtěl a kdy chtěl. Pořád sice měl v hrsti jen vrabce a holub seděl na střeše, ale nezaprodal se. Nevzdal se svého snu a nespokojil se s druhořadým teplým místečkem, které si člověk vybírá z nejméně odpudivých možností. Nenechal se zviklat, stál si za svým a zadařilo se, stal se z něho autor odborné technické dokumentace, pracující z domova pro jednu z největších softwarových firem v zemi, která sídlila tisíc mil daleko a s podřízenými komunikovala modemem a faxem.

Počítač konečně naběhl a Bill se podíval do své e-mailové schránky. Měl tam dvě zprávy od firmy – nepochybně mu připomínají termín – a jednu od Streeta McHenryho, který ve městečku provozoval krámek s elektronikou. S úsměvem Streetův e-mail otevřel. Všehovšudy tři slova: „Dáme večer šachy?“

Rychle naťukal stejně stručnou odpověď „Jasně, tak večer“ a odeslali ji.

Se Streetem hráli šachy už skoro rok, a to dvojím způsobem – jednak online a jednak tváří v tvář na tradiční šachovnici. Ani jeden z nich nebyl opravdovým šachovým fanatikem, a nebýt jedné zajímavé a nevysvětlitelné věci, pravděpodobně by toho už dávno nechali. Jenže se nějak přihodilo, že on vyhrával všechny počítačové partie a Street vyhrával všechny partie na klasické šachovnici.

To byla hotová záhada. Proč? Jsou to sice dva různé způsoby hry, to ano, ale pravidla jsou přece úplně stejná. Šachy jsou prostě šachy bez ohledu na to, s jakými figurkami nebo kde se hrajou. A najednou jako by to neplatilo?

Bez výjimky?

Bylo jim to tak divné, že je zájem o šachy neopustil.

Pak ještě fofrem napsal e-mail o dnešní šachové partii šéfredaktorovi místních novin a třetímu členovi jejich onlinového triumvirátu Benu Andersonovi. Ben se o velké juniperské

šachové záhadě, jak ji nazval, dozvěděl teprve přednedávnem, ale fascinovala ho a chtěl být jak u všech deskových partií, tak sledovat všechny online partie, jestli v jejich hře neobjeví *něco*, nějaký logický důvod, proč vyhrávají a prohrávají zrovna podle tohoto vzorce.

Až do dnešního dne to Billovi připadalo spíš zábavné. Jistěže jim to vrtalo hlavou, ale nijak vážně to nebrali, spíš o tom žertovali. Ale když teď hleděl na svou e-mailovou schránku a myslel na uplynulý šachový rok, z nějakého důvodu mu to připomnělo Obchod.

Ten nápis.

Ten jelen.

Najednou mu jejich systém výher-proher nepřipadal tak směšný a zalitoval, že dnešní partii neodmítl. Předem věděl, jak dopadne, ale dnes už mu to nepřipadalo zábavné. Dnes ho to znepokojovalo.

Na chvíli se zahleděl ven na les a pak se konečně obrátil zpátky k počítači. Do práce se mu ještě nechtělo. Však ty dva firemní e-maily můžou ještě chvíli počkat, než si online omrkne ranní zprávy. Odhlásil se ze schránky a přihlásil se na Freelink.

Narychlo si projel titulky tiskové agentury.

TŘETÍ MASAKR V OBCHODĚ ZA MĚSÍC

Ta slova ho přímo praštila do očí. Byly tam i jiné titulky, důležitější, ale Bill je nevnímal a nezajímaly ho. Dala se do něj zima. Otevřel si článek o masakru. Nějaký prodavač z Obchodu v Las Canos v Novém Mexiku přišel do práce s pistolí ráže .45. Měl ji zastrčenou za pás u kalhot a překrytou služebním sakem. Od osmi do deseti ráno pracoval jako vždycky, a pak, o přestávce, vytáhl pistoli a začal střílet po svých spolupracovnících. Šest lidí to odneslo, než přestal, aby si mohl znovu nabít, a teprve v tu chvíli ho sekuriťáci srazili na zem a zneškodnili. Pět z těch šesti lidí zemřelo. Šestý se nalézal v kritickém stavu v místní nemocnici.

Dále článek uváděl, že jenom během posledního měsíce se v tomto řetězci odehrály podobné incidenty i v texaském Dantonu a utažském Red Blufu. V texaské pobočce začal na zaměstnance střílet zákazník, tři lidi zabil a dva zranil. V Utahu zahájil palbu skladník a střílel na zákazníky. Ten skladník měl samonabíjecí pistoli a podařilo se mu skolit patnáct lidí, než ho zastřelil jeden policajt, který zrovna nebyl ve službě.

Vrcholoví představitelé Obchodu ty incidenty nekomentovali, vydali jen tiskovou zprávu, že se prošetřuje možnost, zda je mezi těmi případy nějaká souvislost.

Bill si článek přečetl znovu. Pořád ho mrazilo.

Ten jelen.

Odhlásil se z Freelinku a několik dlouhých minut zíral na prázdnou obrazovku. Pak se konečně vrátil do e-mailové schránky, otevřel si zprávy od firmy a pustil se do práce.

KAPITOLA DRUHÁ

1

Greg Hargrove seděl za svým stolem, díval se na kontrakt a vraštil čelo. Takhle uzavíral smlouvy nerad. Možná je to trend budoucnosti a pokrok, ale on pořád raději jedná s klienty postaru – osobně. Všechno to faxování a telefonování a doručování kurýrem se může líbit investičním firmám z Wall Streetu, ale stavebnictví, sakra, přece není jen tak nějaká konzultace od stolu nebo papírování. Stavebnictví je manuální práce. Je to *opravdová* práce, kterou dělají *opravdoví* lidé. Lidé, kteří něco vytvářejí vlastníma rukama, kteří produkují něco hmatatelného.

A takhle k tomu přistupovat není správné.

Vzal lejstra do rukou. Tohle byla ta největší zakázka, jakou by kdy získal, možná ta největší, jakou kdy získá, a jemu prostě vadilo, že ji má sjednávat jen papírově. Chtěl vidět obličej, cítit stisk ruky, slyšet hlas.

No, hlas slyšel. Vlastně několik hlasů. Všechny po telefonu. Úředně znějící korporátní hlasy, které mluvily na něj, ne s ním, a zjevně je ani za mák nezajímalo, co si o tom či onom myslí on.

Několik posledních dní už neslyšel ani hlasy. Zůstaly jen formuláře, soupisy, specifikace a požadavky.

Obzvlášť ho štvalo, že mu tolik papírů chodí faxem přes noc. Jako by nestačilo, že nemůže vyjednávat s nefalšovanou lidskou bytostí, ještě se to řeší v době, kdy on ani není v kanceláři. A on má teprve ráno, když už je po všem, zjišťovat, co se děje. To už je opravdu vrchol!

Byl zvyklý projít si s klientem parcelu, vyložit mu, co se bude dělat a proč, provést ho jednotlivými fázemi a kroky a vysvětlit mu všechno, co chce vědět, aby rozptýlil jeho obavy.

Nebyl zvyklý jen podávat hlášení.

A nechávat si svá hlášení hodnotit.

To mu vadilo nejvíc. Že nad tím nemá kontrolu. Až dosud řídil všechny projekty on. On byl tím, kdo udával rytmus. Jistěže stavěl na objednávku a plnil přání klienta, ale o tom, jak konkrétně je splnit, rozhodoval on. Zatímco teď je jen nějakým dělníkem, který plní rozkazy a není mu dovoleno myslet.

Tohle neměl rád.

A to se to teď všechno teprve plánuje. Bůh ví, jaké to bude, až se začne doopravdy stavět.

Bude to lepší, říkal si v duchu. *Musí to být lepší*.

Někdo za ním zaklepal na futro a Greg se obrátil. Na zápraží stál Tad Buckman v pracovních bagančatech. Odhodil vajgl na betonovou podlahu a zašlápl ho. „Jdeme na to, šéfe? Chtěli bychom začít s obhlídkou."

Greg si povzdechl a přikývl. „Jo," odpověděl. „Hned jsem u vás. Jen si vezmu papíry se specifikacemi." Odložil kontrakt zpátky na stůl a šel ke skříni se šanony. Cestou se ještě zastavil u faxu a vzal si modifikace z dnešního rána.

2

Menstruace se zpozdila.

Shannon zavřela skříňku, pootočila číselnicemi na kombinačním zámku a přehodila si učebnice z levé ruky do pravé. Zatím se jí ještě nikdy nezpozdila. Věděla, že u některých holek jsou termíny vachrlaté. Ale ona měla menstruaci pravidelnou jako hodinky. Jí se menstruační cyklus v životě neposunul o víc než den.

A teď měl už tři dny zpoždění.

S učebnicemi opřenými o břicho zamířila po chodbě na první hodinu, matematiku. I když to byla hloupost, cítila se nesnesitelně nápadně, jako by to už na ní bylo vidět, a přestože věděla, že to není možné, za chůze si zakrývala břicho.

Možná má máma pravdu. Možná by přece jen měla víc jíst. Aspoň by mohla rostoucí podbřišek přičítat přírůstku na váze, a ne těhotenství.

Třeba není těhotná.

Povzdechla si. Při její smůle?

Ne, skoro určitě je těhotná.

A nejspíš čeká dvojčata.

Ve filmech, v knihách a v časopisech holky vždycky řešily tuhle záležitost se sestrami, jenže se Sam něco takového řešit nejde. Jak ráda by vedla noční rozhovor se sestrou v posteli, když rodiče už spí, vysvětlila jí, co ji trápí, a získala od ní trochu pochopení a radu, ale něco takového bylo u nich vyloučeno. Sam byla prostě příliš dokonalá. Byla hezká a oblíbená, vždycky měla dobré známky a nikdy žádné trable. A Shannon navíc pochybovala, že Sam už s někým spala. I když za ní kluci běhali od jejích patnácti. Ale ta s tím určitě čeká až po svatbě.

Čili pokud by se od Sam něčeho dočkala, tak nanejvýš ještě větších výtek než od rodičů.

Ne, se svou sestrou o tom mluvit nemůže.

A s Dianou taky ne. Diane byla sice její nejlepší kamarádka, ale taky to byla pěkná drbna a Shannon věděla, že kdyby Dianě něco jen naznačila, do druhého dne by si o tom šuškala celá škola. A ještě by to nafoukli.

To nechtěla.

Jediný, komu by to mohla říci, byl Jake. Jenže jí bylo jasné, že Jake by to neslyšel rád. Sice nevěděla úplně přesně, jak by na to reagoval, ale představu měla poměrně dobrou

a jen z pomyšlení na rozhovor, který by následoval, se jí dělalo špatně.

Kéž by to tak věděla jistě. Tím by se všechno usnadnilo. Nevědět bylo na tom to nejhorší. Kdyby měla jistotu, že je těhotná, tak by si alespoň mohla spřádat plány. Takhle si mohla dělat leda tak starosti, lámat si hlavu a v duchu kolísat sem a tam mezi možnostmi.

Nejraději by si koupila nějaký těhotenský test a udělala by si ho třeba tady, na školním záchodě, jenže ať ho koupí, kde ho koupí, rodičům se to stejně nakonec donese.

Jedna z mnoha nevýhod života na maloměstě.

Jedna z těch dobrých věcí, které sem Obchod přinese, pomyslela si. *Anonymita*.

Obchod.

Dojemné, jak je tady kdekdo z Obchodu nadšený. Podle toho, jak o tom všichni mluví, by si člověk myslel, že do Juniperu přichází nějaký luxusní Neiman Marcus, a ne jen obyčejný maloobchodní řetězec. Je to jako…

Levá noha jí ujela.

Nedávala pozor, kam šlape, a až pozdě si uvědomila, že někomu se něco rozlilo na podlahu a ona na tom uklouzla. Jak se s knihami v náručí pracně snažila udržet na nohou a neupadnout, odklopýtala dozadu a nešťastnou náhodou vrazila do Mindy Hargrovové.

„No tak!“ zaječela Mindy hrubě a odstrčila ji. „Dávej bacha, Davisová.“

Shannon konečně chytla balanc. „Promiň. Uklouzla jsem.“

„To vidím.“

„Já jsem nechtěla.“

„No jistě.“

Shannon se zamračila a odvrátila se od ní. „Jdi do háje, Mindy.“

„To by se ti tak líbilo, co?“

Děcka, která ještě byla na chodbě, začala ječet a pokřikovat. Shannon na ně vztyčila prostředníček a šla dál na matematiku. O pár vteřin později ji doběhla rozesmátá Diane. „To byla síla."

„Tys to viděla?"

„Narazila jsi rovnou do ní. Málem jsi ji srazila na zem."

„Byla tam nějaká kaluž vody nebo co. Nedávala jsem pozor a uklouzla jsem na tom."

„Však ono by to té náně nafoukané neuškodilo."

Shannon se zatvářila pohoršeně. „Nafoukaná? A Mindy?" odfrkla si posměšně.

Diane se rozesmála. Společně vešly do třídy přesně v okamžiku, kdy zazvonilo.

Jakea neviděla až do dějepisu. Napůl doufala, že se menstruace na nějaké hodině během dopoledne dostaví, ale nestalo se. Zoufale s ním chtěla mluvit a říct mu to, jenže i když na dějepisu seděli ve třídě vedle sebe, kolem byla spousta spolužáků. Třída rozhodně nebyla tím nejlepším místem, kde o tom začínat.

Rozhodla se, že s tím počká na oběd, jenže když přišla polední pauza, marně se snažila vymyslet, jak to téma otevřít. Seděli spolu sami na zídce u dětského kroužku a mlčky jedli. Několikrát už se nadechovala, jenže když si představila, jak na to asi bude Jake reagovat, zase sklapla.

Muselo na ní být vidět, jak je nervózní, protože ji v půlce jídla vzal za ruce a zeptal se jí, jestli se jí něco nestalo.

Málem mu to řekla.

Málem.

Ale pak si pomyslela, že se menstruace může dostavit každým okamžikem, možná dokonce ještě dřív, než dojedí oběd, a přinutila se k úsměvu. „Ne. Nic," odpověděla. „Proč se ptáš?"

3

Ginny obědvala ve sborovně a dohlížela při tom na děcka na hřišti. Žaluzie byly sice napůl stažené, ale na míč uvázaný na tyči a skákacího panáka namalovaného na zemi viděla. I na spodní části klouzačky a prolézačky. Na hřišti bylo rušno, Larry Douglas honil Shauna Gilberta, lítali i přes skákacího panáka a holky zabrané do hry ječely, ať přijde nějaký dozor.

Ginny s úsměvem dojedla misku nudlí. Meg Silvová, učitelka v šesté třídě, která sledovala dění na hřišti s ní, potřásla hlavou. „Ta Douglasovic děcka jsou jedno za osmnáct, druhé bez dvou za dvacet. Loni jsem učila Billyho Douglase. Slyšela jsem, že ho zrovna vyhodili za ničení školního majetku."

„Larry není žádný rebelant," usmála se Ginny. „Možná je trochu hyperaktivní, ale zlý není."

„Jednou je taky prokoukneš," odfrkla si Meg. „Promluvíme si o tom za nějakých patnáct let, jo?" Zmačkala obal ze sendviče, vyhodila ho do odpadkového koše pod stolem, ztěžka se zvedla ze židle a pomalu přešla k pohovce.

Ginny se dívala, jak se Meg uvelebuje, a pak se zase zahleděla na hřiště. Napadlo ji, jestli bude taky tak vyhořelá, až bude v Megině věku. Usoudila, že ne.

I když možné to bylo.

Ale nemyslela si to.

Vyučovat na prvním stupni ji bavilo. Táta se divil, proč neučí na střední, myslel si, že na základku je jí škoda, ale Ginny bavilo pracovat s malými dětmi. Měla pocit, že v tomto věku na ně má větší vliv, že může udělat víc pro to, aby jim pomohla najít a utvářet cestu, kterou se vydají. Kromě toho byly děti z prvního stupně hrozně fajn. Školáci na druhém stupni byli rozjívení a středoškoláci už byli příliš ponoření do svého teenagerovského světa na to, aby věnovali pozornost dospělým. Ale žáci v tomto věku ji pořád poslouchali,

pořád ji respektovali jako autoritu. A co bylo nejdůležitější, Ginny práci s nimi upřímně milovala. Jistěže se i mezi nimi našlo pár shnilých jablek. Ta jsou všude. Ale celkem vzato to byla dobrá děcka.

Do sborovny vešel Mark French, ředitel, a zamířil rovnou ke kávovaru. „Vypadá to, že do Juniperu konečně přichází kultura," poznamenal.

Ginny se po něm ohlédla. „Cože?"

„Obchod," zamával novinami, které držel v ruce. „Tady se píše, že budou mít místo obyčejného bufetu bar s kapučínem a sushi. A že budou nabízet i videokazety se zahraničními filmy. Ke koupi i na půjčení. Zdá se, že severní Arizona konečně vstupuje do dvacátého století."

„Zrovna když nám to století končí," podotkla Meg.

„Lépe pozdě než nikdy." Ředitel si vzal kávu a cestou ze sborovny jim kývl na rozloučenou: „Dámy."

„Dámy?" odfrkla si Meg.

Ginny se dala do smíchu.

Znovu se zadívala oknem na hřiště. Byl to dobrý pocit. Kapučíno? Sushi? Zahraniční filmy? Jako by se sen stával realitou.

Už se nemohla dočkat, až to poví Billovi.

Určitě z toho bude nadšený.

KAPITOLA TŘETÍ

1

Probudily ho výbuchy.

V prvním okamžiku se Billovi zdálo, že je to pozůstatek jeho noční můry. Bojoval s nějakými mimozemšťany, a když uslyšel exploze, myslel si, že to je jen pokračování snu. Ale Ginny se vedle něho neklidně zavrtěla a bylo jasné, že ona to slyší taky.

Obrátila se k němu, víčka měla ještě napůl slepená. „Co je to?“

„Výbuchy,“ odpověděl.

„Výbuchy?“ zamumlala ospale. „To rozšiřujou silnici nebo co? To by nám o tom snad dali vědět, ne?“

„To nebude silnice,“ řekl Bill, odhodil pokrývku a vykulil se z postele.

Potřásla hlavou. „Co je?“

„Nic. Spi.“

Mlčky se zachumlala do přikrývky a Bill se oblékl na ranní běhání. Věděl, co se děje, a věděl, že silniční práce to nejsou. Tento podzim je ve městečku čekal jen jeden významný stavební projekt.

Obchod.

Budík by mu zvonil až za dobrých patnáct minut, a tak ho cestou z ložnice zamáčknul. V koupelně si opláchl obličej, aby se pořádně probudil, v kuchyni do sebe hodil sklenici pomerančového džusu a potichu se vyplížil z domu.

Obvyklý zahřívací rituál vypustil a seběhl po příjezdovce rovnou na cestu.

Juniper vypadal ještě opuštěněji než obvykle a prázdné ulice dnes na Billa působily spíš skličujícím dojmem než příjemně. Čekal, že v domech se bude víc svítit a na ulicích uvidí víc lidí – copak nikdo jiný ty výbuchy neslyšel? –, ale v městečku panovala tma, tma a ticho. Skoro si oddechl úlevou, když minul poslední budovy a zamířil k obchvatu.

Slunce ještě nevyšlo nad obzor, ale za horami už se jasnilo. Les byl temný a v aleji podél silnice pořád ještě vládla noční čerň, ale vepředu už se jasně rýsovala volná krajina koupající se v blednoucí modři. Zpomalil, ale tentokrát ne proto, aby si vychutnal okamžik této neuvěřitelné krásy, ale aby viděl, co se děje.

Těsně u cedule se zastavil.

Za čtyřiadvacet hodin, které uplynuly od chvíle, kdy tu byl naposledy, se to tu kompletně změnilo. Nápis zůstal na svém místě, ale stromky a keříčky, které zkrášlovaly louku, zmizely. Zmizela i luční tráva, bagry ji zaryly do země. Stavební parcelu jasně vymezovala holá hlína a zeměměřičské kůly. Část kopce odpálili a popadané stromy a balvany nahrnuli na vzniklou plochu naproti pozůstatkům svahu.

Šokovaně zíral na tu scenérii. Znal fotky ze zkázy deštných pralesů, věděl, jaké následky má svévolná, bezohledná politika mýcení v rozvojových zemích, ale ani ve svých nejhorších snech nečekal, že něco takového uvidí tady. Ale přesně tak to vypadalo. Předpokládal by, že tak významný řetězec jako Obchod bude trvat na pečlivě naplánované a řádně provedené přípravě stavební parcely, ale tady se nic takového očividně nekonalo. Nebyly ušetřeny žádné stromy, nebyl vyvinuta žádná snaha zachovat nebo ochránit charakter krajiny. Stromy prostě pokáceli, zemi zryli, stráň odpálili.

A to všechno za jediný den.

Nikde neviděl žádné dělníky, jenom stroje: buldozery, pásové traktory, bagry a jeřáby zaparkované bok po boku v jihovýchodním rohu staveniště a obehnané drátěným plotem. Od chvíle, kdy ho probudily exploze, neuplynulo snad ani půl hodiny, ale po dělnících, kteří výbušniny odpalovali, nebylo nikde ani stopy. Bedlivě se rozhlížel, jestli někoho nezahlédne, jestli se někdo nepohybuje mezi vybavením. Nic.

Svraštil čelo. I kdyby se to celé provádělo přes noc, stejně nebylo možné, aby tu ještě nezůstalo alespoň pár chlapů – to by museli okamžitě po odpálení výbušnin všichni staveniště opustit.

Ale na silnici taky neviděl žádná auta. Celou cestu žádné nepotkal.

Přeskočil příkop u silnice a prošel kolem cedule na staveniště. Běžecké tenisky se bořily do čerstvě zryté hlíny. Když procházel přes kamenité brázdy kolem větví a balvanů, neschopen přijít na to, kam ti dělníci mohli zmizet, znovu ho přepadl vztek nad zničením louky. Jak se vůbec mohlo něco takového dovolit? Kde je stavební dozor? Kde jsou kontroloři dohlížející na dodržování předpisů? Juniperské územní plány přece nepovolují stavařům jen tak ničit krajinu. Hlavní plán města výslovně vyžaduje, aby všechno nové podnikání „odpovídalo duchu a stylu existující obecní komunity a zástavby a vyvinulo soustředěné úsilí k zachování veškerých geologických útvarů a přirozené vegetace v takovém rozsahu, jak jen je proveditelné“. Ten plán sepsala v raných osmdesátkách tehdejší městská rada ve snaze ochránit jedinečný charakter Juniperu a jeho okolí a od té doby každá další rada podpořila odhodlání města chránit porost a zajistit, aby každý stavitel bytového domu začlenil do svých krajinářských plánů i stávající žluté borovice. Souhlas k vybudování benzínové pumpy odpírala rada tak dlouho, dokud korporace nepřistoupila na to, že stavbu posune o patnáct stop na sever, aby se vyhnula

obrovskému balvanu velikosti domu, který se stal za ta léta, kdy sídlil na nevyužívané parcele, dominantou místní krajiny.

A teď se Obchodu za jeden den podařilo celý proces obejít a jedním vrzem zničit nejkrásnější část jeho trasy v městské oblasti.

Nu, dlouho si takhle zahrávat nebudou. Jakmile se otevře radnice, půjde rovnou tam a…

Zastavil se. Zvedl se mu žaludek.

Okraj staveniště byl posetý zvířecími mrtvolami.

Zíral na to a zhluboka dýchal. Buldozery odhrnuly nános z odstraněné louky na zadní kraj staveniště do půlkruhové bariéry. Původně tam viděl jen stromy a keře, kmeny a větve, ale teď, zblízka, zahlédl mezi vymýcenými dřevinami kusy zvěře. Další mrtvá zvířata ležela na zemi před hromadami sutě. Pomalu je přelétal pohledem zleva doprava. Napočítal čtyři jeleny, tři vlky, šest pekariů a nepřeberně mývalů, veverek a čipmanků.

Jak mohli zabít tolik zvířat?

A proč?

Ten jelen.

Ten jelen byl zlověstným znamením, drobná ukázka toho, co teprve přijde. Už v první chvíli mu to přišlo divné, ba dokonce strašidelné, ale teď mu ta úmrtí připadala přímo zlotřilá. Jako by ten jelen zemřel kvůli tomu, aby se tam vztyčila cedule. A jako by ta ostatní zvířata zemřela kvůli tomu, aby se vyčistilo místo na stavbu.

Vypadalo to, jako by se za stavbu platilo jejich smrtí.

Jako by to byla nějaká směna. Něco za něco.

Věděl, že je to hloupost, ale logika nelogika, ta představa seděla, a když se díval na půlkruh zvířecích mrtvol, naskakovala mu na pažích husí kůže.

Vykročil. Ten první jelen přece nebyl zastřelený, nebyl nijak zraněný. Zemřela i ta ostatní zvířata přirozenou smrtí?

Rychle pošel po hrbolaté parcele ještě blíž. Kdyby mu někdo před dvěma dny tvrdil něco tak absurdního jako to, co ho napadlo právě teď, byl by se mu vysmál. Tohle je přece normální staveniště. Na vyčištění pozemku a vybudování stavby byli najati místní dělníci, lidé, které pravděpodobně znal. Není na tom nic divného ani nepřirozeného.

Až na to, že je. Nevěděl jak, nevěděl proč, ale během posledních čtyřiadvaceti hodin se všechno změnilo. Celý svět vypadal jinak. Jeho neotřesitelná víra v rozum a hmotu byla otřesena, a i když nehodlal věřit na přízraky, skřety ani malé zelené mužíčky, nebyl už vůči takovým představám tak skeptický jako dřív. Byl to pro něho zneklidňující, neznámý pocit a znovu se přistihl při úvahách, jestli se na to nedívá spíš z úhlu pohledu svého osobní vztahu k této oblasti.

Třetí masakr v Obchodě za měsíc.

Možná že ne.

Došel k prvnímu zvířeti, vlku. Měl nadmuté břicho, stejně jako ten jelen. A stejně jako na jelenovi, ani na něm nebyly žádné známky násilí. Dokonce to ani nevypadalo, že by ho sem dotlačil buldozer. Nic na něm nic takového nenaznačovalo. Jako by sem došel, nebo se spíš doplazil z vlastní vůle a tady zemřel.

Podíval se na hradbu odhrnuté zeminy, která se zvedala hned za mrtvým vlkem.

Ze změti hlíny, kamení a větví trčela ruka.

Srdce mu vyskočilo až do krku. Váhavě přistoupil o krok blíž, aby si potvrdil, že se mu to nezdá, že to vidí doopravdy.

Z holých, polámaných větví medvědice lékařské trčela bílá ruka až po předloktí, zamazaná od bláta a krve.

Vycouval, převrávoral přes rozježděné trosky louky, a zatímco nad horami vycházelo slunce, tryskem pádil po obchvatu do města na policejní stanici.

* * *

Vrátil se na staveniště s policií, řekl policistům všechno, co věděl, a díval se, jak ze změti větví, hlíny a kamenů vytahují tělo. Když přijela sanitka a záchranáři mrtvolu naložili a odvezli, vrátil se s detektivem Forestem Eversonem zpátky na stanici. Detektiv sepsal úřední hlášení, Bill si ho přečetl a podepsal.

Než se prokousali všemi formuláři, dotazy a hlášeními, bylo už po desáté. V rozruchu nad nálezem mrtvoly nějak zapadlo, že Obchod svévolně ignoruje místní územní předpisy a zničil louku, ale i když byl Bill z nálezu mrtvoly dosud vytočený, od původního záměru ho to neodradilo. Z policejní stanice šel hned vedle na radnici a u přepážky sdělil mladému úředníkovi poďobanému od akné, že chce mluvit s nějakým stavebním dozorcem nebo prostě s někým, kdo má na starosti kontrolu dodržování předpisů.

„Pan Gilman je tento týden mimo," sdělil mu úředník.

„Pan Gilman je kdo?"

„Pan Gilman má na starosti dodržování předpisů."

„Je tu někdo jiný, s kým bych o tom mohl mluvit?" zeptal se Bill.

„A co přesně máte za problém?"

„Problém je, že ten, kdo řídí úpravu pozemku pro výstavbu pobočky Obchodu, totálně ignoruje juniperské územní předpisy. Vykáceli tam všechny stromy, odpálili část stráně…"

„Tak to chcete mluvit s panem Curtisem. To je ředitel plánování."

„Fajn," odtušil Bill. „Doveďte mě za ním."

„Jenže ten tady zrovna teď není. Je na semináři ve Scottsdale. Jestli chcete, řeknu mu, aby za vámi zašel, až se vrátí. Je to jen jednodenní záležitost. Zítra by měl být zpátky."

„Hele, jediné, co chci, je dát někomu vědět, co se tam děje, aby tam mohl poslat kontrolory dřív, než budou napáchány ještě větší škody."

Mladík viditelně znervózněl. „Já, eh, myslím, že to všechno bylo schváleno."

Bill na něj vytřeštil oči. „Cože?"

„Myslím, že to bylo všechno odsouhlaseno." Mladík se rozhlédl po kanceláři, jako by hledal někoho výše postaveného, kdo by mu pomohl z bryndy, ale byla tam jen jedna sekretářka a ta seděla u protějšího stolu, něco si zaznamenávala do počítače a jejich rozhovor okázale ignorovala. „Budete si muset promluvit s panem Curtisem, ale podle mne dala plánovací komise Obchodu volnou ruku."

Bill ohromeně strnul. „Jak volnou ruku? O ničem takovém jsem neslyšel."

Mladík nervózně přešlápl. „O tom si budete muset promluvit s panem Curtisem."

„S panem Curtisem? Chci mluvit se starostou!"

„Není ve své kanceláři, ale můžu mu nechat vzkaz, aby za vámi zašel."

„Je *vůbec někdo* ve své kanceláři?"

„Dnes večer je veřejné zasedání městské rady. Mohl byste to nadnést v diskusi."

To by šlo, pomyslel si Bill. Veřejné zasedání městské rady. Diskuse. To je přesně to místo, kde se mají takové věci řešit. Tady se děje něco nekalého. Plánovací komise očividně rozhodovala o věcech, které budou mít dopad na celé městečko, na uzavřených zasedáních bez vědomí veřejnosti. Nevěděl, jestli v tom hrají či nehrají roli úplatky, jestli nebylo něco přislíbeno za peníze, nákupní benefity nebo co, ale něco tady nebylo v pořádku a bylo zapotřebí na to upozornit veřejnost.

Zavolá Benovi, aby to šoupl do novin.

„Děkuji," sdělil úředníkovi. „Nadnesu to na schůzi rady. V kolik ta schůze začíná?"

„V šest. Je to v jednacím sále hned vedle."

„Budu tam," řekl Bill.

* * *

V poledne mu zavolala Ginny a zeptala se ho, jak to dopadlo. Ráno, když doběhl na policejní stanici, jí volal, že našel mrtvolu a aby si nedělala starosti, když nestihne dorazit domů před jejím odchodem do práce. Teď jí vylíčil, jak k tomu došlo, a dodal, že policie neví, kdo to byl ani jak zemřel, ale že tělo odvezli okresnímu koronerovi do Flagstaffu.

„Byl zavražděný?“ zeptala se.

„Nevím,“ odpověděl. „Počítám, že to se zjistí až při pitvě.“

„To je hrůza.“

A to nevíš ani polovinu, pomyslel si. Chvíli mlčel a přemýšlel, jestli jí má říct o těch zvířatech, ale nějak se k tomu nedokázal přinutit. A tak raději změnil téma a zmínil se o tom, jak Obchod znesvěcuje krajinu.

„Tak to byly ty výbuchy,“ vydechla.

„Totálně to tam zničili. Po práci si tam zajeď. Nepoznáš to.“

„A jak jsi toho mrtvého našel? Když jsi šel obhlédnout škody?“

„Jo. Šel jsem na louku – tedy tam, kde bývala – abych zblízka omrknul, co se tam stalo, a uviděl jsem, že z nahrnuté hlíny trčí ruka. A tak jsem to běžel nahlásit na policejní stanici.“ Opřel se a zadíval se oknem na les. „Nezůstal tam jediný strom, Ginny. Do konce týdne bude pryč všechno, kameny, kopec, všechno ostatní. Zůstane tam jen zarovnané staveniště.“

„A co jsi čekal?“

„Nevím. Asi jsem si myslel, že vyvinou aspoň symbolickou snahu, aby ta prodejna splynula s okolím, chápeš. Aby neštvala místní. Ale oni to tam prostě vyplundrovali. Vymýtili, vypálili, vyplenili. Vypadá to tam jako na nějakém staveništi v zemích třetího světa.“ Odmlčel se. „Večer s tím jdu na zasedání městské rady. Podle mě porušili územní předpisy. Já už jsem to říkal jednomu chlápkovi na radnici, jenže on se tvářil, jako by jim plánovací komise poskytla výjimku.“

„Neptal ses Bena, jestli o tom něco neví?“

„Ne. Teprve mu budu volat.“

„A co máš v plánu?“

„Nic. Večer se zeptám na pár věcí, třeba se něco dozvím. Nijak mě nepřekvapí, jestli zjistím, že nás místní představitelé hodili přes palubu, ale chci, aby se z toho zodpovídali. Nechceš tam jít se mnou?“

„Ne.“

„Ale no tak.“

„Já pro tohle město pracuju, Bille. Ti lidé, se kterými si to jdeš vyříkat, jsou rodiče mých žáků. Já s tím nechci mít nic společného.“

„No jo. Půjdu tam s Benem.“

„Tak fajn.“

Pak mu řekla, že se musí jít najíst, než skončí polední pauza – měla na oběd jen půl hodiny –, a tak ji nechal být, zavěsil a šel si dát do kuchyně taky oběd. Plechovku ravioli.

Odpoledne zavolal Benovi. Ben to jako šéfredaktor místních novin viděl tak, že v případě toho mrtvého jde určitě jen o pomíjivou záležitost, nejspíš o nějakého stopaře, který měl namířeno do Albuquerque. Ostatně předběžné vyšetření naznačuje, že zemřel na podchlazení, nikoli na nějaké zranění, ať náhodné, nebo způsobené záměrně.

„Řekl bych, že prostě ležel v křoví a pásový traktor nebo tak něco ho během úpravy staveniště nabral,“ vysvětloval Ben. „Uznávám, že to svým způsobem je divné, ale je to naprosto srozumitelné.“

„Opravdu?“ opáčil Bill.

„Co tím chceš říct?“

„Nic. Jdeš dneska večer na schůzi?“

„Jako vždycky. To už patří k mé práci. Proč?“

„Chci sedět vedle někoho, koho znám, a Ginny tam jít nechce.“

„Srabe. Já sedávám na každé schůzi sám.“

„Ty jsi *někdo*."

Šéfredaktor si jen odfrkl. „Proč tam jdeš?"

„Abych Obchodu zatrhl tady v Juniperu dál stavět."

Ben se uchechtl. „Na to už je trochu pozdě, nemyslíš?"

„Asi jo. Ale viděl jsi, co tam udělali s krajinou?"

„Je to jejich pozemek."

„Přece tady máme nějaká územní nařízení, stavební předpisy, směrnice a zákony, ne?"

„Nad nimiž se někdy zavírají oči."

Tohle Billa zaskočilo. „Něco se ti doneslo?"

„Nejsem tak úplně mimo. Taky se vyptávám, když narazím na něco, co mi připadá divné. Ostatně ode mne se to čeká. Jsem reportér a tak."

„A?"

„A čistě mezi čtyřma očima mi bylo řečeno, že jestli měl do Juniperu přijít Obchod, musely se udělat ústupky. Jinak by šel do Randallu. Vypadá to, že mezi našimi dvěma milovanými městečky proběhlo něco jako nabídková válka. Jinými slovy ten, kdo přišel s lákavějšími pobídkami, získá extra pracovní místa, vyšší zisky z majetkové daně a všechny další úžasné výhody, které s sebou nový podnik přináší."

„Do prdele."

„Ty budeš v tomhle osamělý bojovník. Město skomírá. Spousta místních by zaprodala vlastní mámu, kdyby jim to vyneslo nějakou práci. Budou to brát tak, že obejít pár drobných nařízení je jen malá cena za ekonomický vzestup."

„Co si myslíš ty?"

„Na mých názorech nezáleží."

„Ale co si myslíš?"

Ben chvíli mlčel. „Jenom mezi námi dvěma?"

„Jenom mezi námi dvěma."

„Popřu, že jsem někdy něco takového řekl. Já mám být nestranný. I moje živobytí závisí na místních poměrech."

„Chápu.“

„Vůbec by mi nevadilo, kdyby šel Obchod do Randallu.“

Bill si uvědomil, že zadržuje dech. Vydechl. „Proč?“ zeptal se.

„Já nevím,“ přiznal šéfredaktor.

„No tak. Mně to můžeš říct.“

„Říkám ti pravdu,“ odtušil. „Já to fakt nevím.“

„Ale Obchod se ti nelíbí.“

„Ne,“ souhlasil Ben a tiše, vážně po Billovi opakoval: „Obchod se mi nelíbí.“

2

Večeřeli brzy, aby se stihl dostat na zasedání rady včas. Samantha se nabízela, že půjde s ním, a Billovi bylo jasné, že dcery znervózňuje představa, že by měl táta mluvit před městskou radou. Řekl jí, ať se tím netrápí, že půjde s Benem.

Shannon byla přímočařejší. „Hlavně nás neztrapni, tati.“

Ušklíbl se. „Už jsem vás snad někdy ztrapnil?“

„Každou chvíli.“

Bill s Ginny se rozesmáli.

Holky ne.

Po večeři odjel. Cestou na radnici se rozhlížel po ulicích. Tolik prázdných výloh a opuštěných budov. Od konce osmdesátek, kdy zavřela místní pila, městečko chátralo. Vinu házeli místní na „environmentalisty“, nejasnou skupinu, která zahrnovala nejen volné sdružení vědců, národních ekologických organizací a obyčejných arizonských občanů, kteří demonstrovali za ochranu ohrožených čikarí a podařilo se jim dohnat federální vládu k uvalení moratoria na těžbu dřeva v této části národního parku Tonto, ale taky všechny, kdo podporovali jakýkoli druh vládních regulací, ať už se týkaly zdravotních či bezpečnostních norem, nebo zákazů skládkování jedovatého odpadu. Pravdou bylo, že čikarí jen uspíšily nevyhnutelné, ale

pravděpodobně ku dlouhodobé výhodě jejich města. Těžba dřeva by beztak nemohla pokračovat původním tempem déle než půl dekády, protože pak už by byly veškeré zdroje řeziva v regionu vyčerpány. Lesy sice byly obnovitelným zdrojem a dřevařské společnosti byly v pěstění lesního porostu poměrně zdatné, ale faktem zůstávalo, že se stromy kácely mnohem rychleji, než rostly.

A kdyby scenérii krajiny zničilo odlesnění, vyschl by druhý největší zdroj juniperských příjmů, turismus. Přes Juniper nevedla žádná železnice ani žádné hlavní dálnice, Juniper prostě nebyl pro žádnou firmu či korporát snadno dosažitelný ani strategicky významný, a jeho jedinou předností byla nádherná borovicová krajina. Během recese turismus klesl, ale recese končila, a i když centrum města upadalo, s měnící se ekonomikou se region sám restrukturalizoval. Investoři zvenčí si zde kupovali parcely na sdílené rekreační domy, a dokonce se mluvilo i o vybudování turistického letoviska u chráněné divočiny Castle Creek.

Nicméně časy vysokých mezd a stálého zaměstnání na pile dávno nevratně skončily a městská rada spolu s obchodní komorou už delší dobu marně lákaly do oblasti sídla korporátů, softwarových firem a dalšího lehkého průmyslu, která by do regionu opět přinesla pracovní místa.

A teď ulovili Obchod.

Bill vjel s džípem na malé, z půlky vydlážděné parkoviště a zaparkoval vedle Benova pick-upu. Šéfredaktor už si v jednacím sále zabral místo v první řadě. Bill rychle zaplul vedle něj a rozhlédl se po sále. „Není tu zrovna natřískáno."

„To není nikdy. Na." Ben mu podal list papíru potištěný z obou stran. „Program jednání rady."

„Něco zajímavého?"

Šéfredaktor se ušklíbl a zavrtěl hlavou. „Nic. Vypadá to, že hlavním bodem mého článku budeš ty. Pořádně jim zatop."

Brzy poté byla schůze zahájena. Místní duchovní provedl přítomné modlitbou a slibem věrnosti, proběhlo pár rutinních hlasování o procedurálních věcech a pak se ujal slova starosta. „Zahajujeme veřejnou debatu."

Ben do něj šťouchl. „Jdi na to. Postav se a mluv."

Bill vstal a nervózně si otřel dlaně do džínů. Najednou si uvědomil, že si vůbec nerozmyslel, co tady bude říkat. Měl si to předem napsat a vytisknout, aby tady mohl jen přečíst připravený text. Teď bude nesouvisle blábolit a koktat, čímž jeho projev ztratí na věrohodnosti a šance prosadit jakoukoli změnu půjdou rovnou čarou na toaletu.

Starosta mu pokynul. „Prosím, pojďte k pódiu a sdělte do záznamu své jméno a adresu."

Bill vyšel boční uličkou před radu, postavil se na místo vyhrazené řečníkům, srovnal si mikrofon a spustil. „Jmenuji se Bill Davis. Bydlím na Rock Springs v čísle 121."

Starosta mu pokynul, ať pokračuje.

Bill se rozhlédl po radních a nervózně si odkašlal. „Všichni víme, že do Juniperu přichází Obchod, a většina z vás už nepochybně zaznamenala, že stavební dělníci zničili pás krajiny u obchvatu před Poříčím. Každé ráno tam běhám, takže jsem si toho okamžitě všiml. Je mi jasné, že ten pozemek patří Obchodu, a uvědomuji si, že mají-li vybudovat pobočku včetně parkoviště a tak, musí ho upravit, ale zároveň jsem přesvědčen, že porušují naše stavební předpisy, což se rozhodně neslučuje s Územním plánem města Juniperu."

Na okamžik se odmlčel, ale když chtěl pokračovat, starosta ho předběhl. „Chápeme vaše znepokojení, pane Davisi, ale Obchod už v jiných městech prokázal, že je zodpovědným a respektovaným přínosem pro místní komunitu. Je pravda, že projekt výstavby prodejny Obchodu plně neodpovídá Územnímu plánu města Juniperu a v některých ohledech se opravdu liší od našich směrnic a předpisů, ale přilákat do našeho

města pobočku Obchodu vyžadovalo jisté kompromisy a my se domníváme, že to za to stojí. Vznikne zde více pracovních míst, našim obyvatelům se dostane lepšího zboží a všem nám to bude dlouhodobě ku prospěchu."

„To já chápu," řekl Bill. „Ale proč nemusí Obchod dodržovat stejná pravidla jako všichni ostatní? Podle mne by neměli mít výjimku z předpisů. Vsadím se, že hodně našich místních obchodníků to vidí stejně."

„Obchod je celostátní řetězec," vysvětloval starosta. „Tím pádem mají jeho pobočky osobitý design, což zase znamená, že má vlastní stavební normy. Ze zřejmých důvodů chce, aby všechny jeho pobočky ve všech městech vypadaly stejně a byly snadno rozpoznatelné. Jako celostátní řetězec se prostě nemůže podvolovat místním požadavkům."

„Je to jako s McDonaldem nebo Burger Kingem," přidal se Bill Reid, radní po starostově pravici. „Všechny firemní provozovny vypadají stejně. Musí. Jinak by jim nefungovaly celostátní reklamy."

„Rovněž musím poukázat," ujal se slova opět starosta, „že doposavad Obchodu všechna města, kde má prodejnu, umožnila, aby si stanovoval podmínky stavby sám. Kdybychom mu nevyhověli, vyhověl by mu Randall. A my bychom o Obchod přišli."

„Ale podle mne by se dalo zařídit, abychom tu měli Obchod, i při zachování našich místních standardů a charakteru našeho města. Nemyslím, že k výstavbě provozovny bylo nutné totálně zdecimovat část krajiny. K čertu, přesně tomu přece mají naše předpisy a směrnice zabránit. Naší největší atrakcí jsou přece naše přírodní krásy. Nemyslím, že bychom si je měli nechat od někoho brát."

Vzadu vstal nějaký statný, bojovně vyhlížející vousáč a vztekle si to rázoval do popředí sálu. Bill ho neznal, ale občas ho ve městě vídal, a když vousáč došel k pódiu, uhnul a přenechal mu mikrofon.

„Sdělte své jméno a adresu," vyzval ho starosta.

„Greg Hargrove," odvětil vousáč. „Aspen Road 1515."

Bill si nebyl jistý, jestli to znamená, že on svůj řečnický prostor vyčerpal a má si jít sednout, ale protože ještě nedomluvil, zůstal, kde byl.

„Co máte za problém, pane?" vyjel na něj Hargrove.

Tohle Billa zaskočilo. „Cože?"

„Tu stavební parcelu upravila moje firma. Podle specifik, které nám zadal Obchod. Všechna potřebná povolení máme. Co vám na tom, sakra, vadí?"

„Já nemám problém s vámi," bránil se Bill. „Vy jen plníte zakázku, kterou jste dostali. Já mám problém se stavebním projektem a s faktem, že plánovací komise a městská rada dovolily Obchodu, aby ignoroval naše místní předpisy a zničil jedno z nejkrásnějších míst v tomto kraji."

Hargrove znechuceně potřásl hlavou. „Obchod nám sem přinese práci. Jenže to vy nechápete. Vy, objímači stromů, se staráte leda tak o ochranu veverek. Lidi vás nezajímají ani za mák."

„To se tedy pletete. Mně na lidech záleží. Já hájím zájmy místních obyvatel. Takže pro mě je podstatné to, co je v nejlepším *dlouhodobém* zájmu celého Juniperu, nejen momentálním ziskem pro vás a další stavební firmy."

„Kecy!"

To už se Hargrove doopravdy rozpálil a Bill raději ucouvl a vytáhl ruce z kapes pro případ, že by se musel bránit.

„My se v jednacím sále takto nevyjadřujeme," napomenul Hargrova starosta.

„My jsme se do tohoto městečka nastěhovali právě kvůli místní krajině," vysvětloval klidně Bill. „Věřte nevěřte, místní krajina – stromy, les, hory – je tím nejcennějším, co město má. Sem se přece lidé nestěhují jako do města, za prací. Kvůli práci se stěhují do Phoenixu. Nebo do Chicaga. Nebo do L. A. Ale ne do Juniperu."

„Jediné, co vás zajímá…“

„Zachování pracovních míst a ochrana životního prostředí se vzájemně nevylučují. Vy uvažujete ve starých šablonách. Vy jste uvízl v minulosti. Ale v dnešní době je jednou z velkých výhod informační dálnice. Přes počítač teď můžete pracovat pro firmu v New Yorku nebo v Los Angeles, nebo dokonce v Paříži nebo v Londýně, a přitom mít pracovnu přímo tady v Juniperu. Tak to dělám já. A já se snažím říct, ano, jistěže i tady musíme pracovat, ale my si sem můžeme práci přinést, aniž bychom jí obětovali kvalitu místního života.“

„Hele, já nejsem žádný počítačový maniak. Já mám stavební firmu. Za mě počítač práci neudělá.“

„To chápu…“

„Hovno chápete! Vy environmentalisté se staráte jen o to, jak ochránit každý čtvereční coul země, a houby vás zajímá, jaký to bude mít dopad na podnikání, jako je to moje. Co všechno ještě budete ochraňovat? Vždyť vláda už tady vlastní všechny pozemky okolo! Celý tenhle zasraný okres už je prakticky dominiem státní pozemkové agentury!“

„Pane Hargrove!“ krotil ho starosta. „Jestli se budete i nadále vyjadřovat tímto způsobem, budu nucen vás z jednacího sálu vykázat.“

„Omlouvám se, pane starosto,“ zkrotl Hargrove. Očividně ho to uvedlo do rozpaků.

„Podívejte,“ pokračoval Bill. „Kdyby právě tuhle parcelu koupil Ted Turner nebo Bill Gates nebo nějaký jiný miliardář a oplotil by si ji, aby ji ochránil, a nechal ji tak, jak je, žádný problém byste s tím neměl. A já se ptám, proč je v pořádku, když jedinec ochraňuje území pro sebe, ale není v pořádku, když vláda ochraňuje území pro budoucí generace? Před dvěma sty lety bylo na východním pobřeží naší země pouhých třináct malých kolonií. Teď budeme mít v Juniperu filiálku národního řetězce! A jestli to bude tímhle tempem pokračovat

dál, budou naše pravnoučata žít ve světě jako z toho dystopického románu *Místo, místo! Více místa!* Nebo sci-fi filmu *Tichý běh*!“

„*Tichý běh*,“ zazubil se Hargrove. „Dobrý film.“

„O to nejde. Já jsem chtěl jen říct, že musíme myslet na budoucnost…“

„Pane Davisi,“ přerušil ho starosta. „Myslím, že už jsme si na toto téma vyslechli dost. Oceňuji vaši starostlivost, ale podle mne to začínáte brát příliš vážně. Svět neskončí jen proto, že do Juniperu přichází Obchod. Stane se jen to, že budeme mít více pracovních míst a bude se nám lépe nakupovat. Už to stačilo. Myslím, že byste si měli oba sednout.“ Rozhlédl se po řídce obsazeném sále. „Jestli chce někdo k tomuto tématu cokoli dodat nebo má na srdci něco jiného, přijďte, prosím, k pódiu.“

Bill se vrátil na své místo a žuchnul sebou na židli vedle Bena.

„Hra skončila,“ zhodnotil to šéfredaktor. „Dost řečí, Davisi. Obchod vyhrál na celé čáře.“

Bill po něm střelil pohledem. „Dík.“

Domů jel vzteklý a v depresi. Starosta měl pravdu. *Bere* to příliš vážně. Nechal se tím spratkem Hargrovem odklonit od tématu a celou diskusi tím spláchl do záchodu. Znovu si vyčítal, že si to celé nesepsal předem a nepřečetl to tam.

Ale teď už je pozdě bycha honit. Už se stalo.

Když dojel domů, vepředu se nesvítilo. Ani nezazvonil, rovnou vešel dovnitř a šel zkontrolovat holky. Sam byla ve svém pokoji a učila se. Shannon telefonovala. Oběma jim řekl, ať jdou včas spát, protože musí ráno do školy, a odebral se do ložnice, kde našel Ginny, jak u televize šlape na rotopedu.

„Jak to šlo?“ zeptala se. „Zarazil jsi tu stavbu a donutil jsi Obchod, aby obnovil kopec a vrátil stromy na místo?“

Posadil se na postel a zul si boty. „Nech si ty vtipy.“

„Promiň.“ Přestala šlapat. „Tak co se stalo?“

„Co bys myslela? Nic. Rada před Obchodem poslušně ohýbá hřbet.“ Potřásl hlavou. „Jsou tak krátkozrací. Kvůli momentálnímu zisku nechají klidně zničit místní způsob života.“

„Hele, a co kdybys kandidoval do rady?“ řekla Ginny. „Přestaň si stěžovat mně, jdi s tím na veřejnost a uvidí se.“

„Možná to udělám.“

Ginny slezla z rotopedu, přešla k posteli a posadila se vedle něj. „Vždyť to není konec světa. Nezdá se ti, že to kapku přeháníš?“

Kysele se ušklíbl. „Přesně to mi říkal náš úžasný starosta.“

„Svět se mění. Ano, Obchod pokácel stromy a poničil krajinu, a neměl to dělat, s tím souhlasím. Ale taky jsem slyšela, že koupil tu prázdnou parcelu vedle staré autoprodejny Checker a chce ji předělat na baseballové hřiště. Zdá se, že se snaží pro město i něco udělat.“

„Uniká ti podstata.“

„Jaká podstata?“

„To je fuk.“

„Co je fuk? Chceš…“

„Mně už se o tom nechce bavit,“ řekl. „Mluvil jsem o tom celý večer. Teď chci jenom do postele.“ Vstal a sundal si kalhoty.

Chvíli se na něj dívala. „Tak fajn,“ odsekla zlostně, stísněně. „Jak chceš.“

Spali zvlášť, každý na jiné straně postele, aby o sebe ani nezavadili.

Bill skoro okamžitě usnul.

Zdálo se mu o mrtvých zvířatech a mrtvých lidech a černé budově bez hranic, která se zvedala míle vysoko do špinavé oblohy.

KAPITOLA ČTVRTÁ

1

Shannon seděla s učebnicí dějepisu u stolku před Georgeovou hamburgrárnou, usrkávala kolu a tvářila se, že se učí. Měla se tady sejít s Jakem hned po škole, ale uplynulo už půl hodiny a dosud se neukázal. Pomalu jí docházela trpělivost.

Nakonec přestala předvádět, že se učí, zaklapla učebnici a zadívala se na druhou stranu ulice na travnatý park. Za ním se zvedal tmavý borovicový les a hory nad stromy už měly tu a tam bílé čepice. Pod hranicí lesů ještě nesněžilo, ale i když bylo minulý týden slunečno, na vrcholcích sníh neroztál a bylo jen otázkou času, kdy zima dorazí v plné síle.

Sníh na horách jí připomněl Alpy, Alpy jí připomněly film *Za zvuků hudby* a vybavila se jí nejstarší dcera z toho filmu a její přítel. Ten přítel byl pošťák nebo co, prostě aby se mohl s tou dívkou potajmu scházet, předstíral, že doručuje dopisy. Shannon vždycky připadal jejich vztah velmi romantický a velmi sexy. Hlavně když ta dcera zpívala „Sixteen going on seventeen“. Na způsobu, jakým tančila v altánu, bylo něco smyslného. A ten její stydlivý výraz, když se před tím klukem točila a sukně se jí vznášela, že jí byly vidět kalhotky! V tu chvíli vypadala mnohem starší než on, a mnohem zkušenější.

To se jí líbilo.

Ráda by si myslela, že takový je její vztah s Jakem, ale věděla, že oni dva nejsou ten případ. Zatímco Jake měl před ní